Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Делеґациї. — Австрийско-сербске напружене. — Війна на Балкані

Підчас дальшої розправи в австрийскій делеґації над буджетом міністерства заграничних справ дел. Лятур ствердив, що простора розправа в поважній хвилі мала ту добру сторону, що перед цілим сьвітом засьвідчила про нашу політику областної безінтересовности, як також уможливила керманичеви заграничної політики вглянути в політичне і народне партийне житє в Австриї в відмінний пресі. Лиху знов сторону сеї широкої розправи добачує бесідник в тім, що за богато забирало уваги міністра, котрий є нині занятий ходом заграничних подій, а крім сего і в тім, що до деяких заяв, зложених з огляду на партийні відносини в делеґациях, може заграниця прикладати за велике значіне. Вкінци запитав міністра заграничних справ про вісти що до консуля Прохаски в Прізрені і консуля Талія в Митровици.

Дел. Корошец сказав: Супротив балканьских народів стоїмо на становищи, що як Німці бажають сердечної приязни з німецким цісарством, так ми бажаємо сердечної приязни з балканьскими народами. Зглядом монархії і династії підчеркуємо нашу вірність і привязанє. Зробіть все, щоби ми нашим братам на Балкані могли сказати: Дивіть ся, брати, та монархія любить нас і дає нам все до всестороннього розвою.

В дальшій розправі промавляли дел. Грубан, Вольф, Хоц, Піттоні, Гельмер, Еленбоґен і Лео.

Дел. Лео говорив, що події послідних тижднів спровадили для цілої Европи такий наглий переворот у всіх відносинах, якого в історії сеї части сьвіта не було від наполеоньских часів. Перед нашими очима утворила ся непадійно велика оружна держава. Малі славяньскі держави доказали здивованій Европі, що одним замахом стали важним чинником на політичнім і мілітарнім овиді. Обговорюючи політику монархії взглядом полудневих Славян, сказав бесідник, що вже зазначили і инші делеґати, що наша монархія повинна була або удержувати з Сербією щиро приязні зносини або трактувати єї як неприятеля і при надаючій ся нагоді прямо заволодіти нею. Остало ся на жаль в половині дороги; бо належить уважати неясною політику монархії, коли она зі своїми 6 міліонами полудневих Славян дозволила на полудневій границі держави розвинати ся ворожій для нас, самостійній Сербії.

Дотеперішна т. зв. система рівноваги сил в Европі дізнала в наслідок послідних подій великих потрясень. Коли іменно супротив панславістичних тенденций балканьских держав була противага в мілітарній силі Туреччини, то нагло повстало в наслідок упадку Туреччини зовсім нове положенє. В нинішнім політичнім положеню ніякою мірою — говорив бесідник — не можна уважати 20-міліонового польского народа менше вартним політичним чинником. Довго жалував ся відтак бесідник на гнет Поляків в Прусах, а що мимо сего польскі делеґати не займають опозицийного становища взглядом нинішної управи заграничної політики, то сповняють сей тяжкий обовязок лише з огляду на поважне міжнародне положенє монархії і на монарха, котрому завдячуємо свобідний народний розвій. За те маємо однак надію, що великий розум і доброта нашого монарха зрозуміє тяжке положенє польского народа і витворить для нас таке положенє, яке уможливить нам погодити почуваня нашого народа з вимогами заграничної політики. Для добра монарха маємо також обовязок і право домагати ся, щоби наші союзники (німправительство) числили ся на будуче з почуванями народів, котрі в хвилї найбільшої небезпеки мають льояльно разом бороти ся.

Міністер заграничних справ ґр. Берхтольд заявив, що з малими виїмками виводи всіх бесідників не стоять в суперечности з основами его політики, іменно в напрямі обставаня при сильних союзах, веденя реальної по

---

6)

Служниця без заплати.

(З німецкого — О. Гекера).

(Дальше).

— Певно, я то говорила та ще й нині то кажу, що приходить ся тяжко виховувати діти, аж они виростуть — говорила пані Моффарт з тиха дальше. — Але чи гадаєте, що я вже в житю ніколи радости не зазнаю? Не хочу вже говорити о тих малих радостях, яких зазнає матір, бо лиш она то може зрозуміти. Але чи гадаєте може, що я не жию ще нині тою згадкою, як чудно щасливою я почувала ся, коли була нареченою, а пізнійше в моїм подружу? Твій тато, дитинко, нехай з Богом спочиває, мимо всіх своїх примх, був добрим чоловіком, він на свій лад мене щиро любив, а в своїй послідній хвили, коли вже не міг говорити, то все ще взяв мене за руку і так по свому стиснув. Ох, в тім устисненю так було богато і то додало мені сили і відваги все зносити! Устиснене его руки я знов відчула, коли наші обоє наймолодші умирали, а ти, Стівне, як син станув мені в помочи. Хибаж не могла я дякувати Господу Богу за той час, який мені дарував, хоч би то було лиш пять або шість літ? Житє жінки дуже тяжке, та й богато забирає, насамперед гладке личко а відтак і силу. Але коли має ся чоловіка, котрий любить з цілого серця, а Господь Бог наділить добрими дітьми, тоді й житє щось варте, Стівне — Бог сьвідком, що тоді варто подвійно жити на сьвіті!

На хвильку зробило ся тихо в зовсім вже темній хаті. Тоді то Стівн Міллер зітхнув глубоко і приступив до улюбленої дівчини. І в тісній, низькій комнатці з бідненькою обставою почало сьвітло розради проникати темряву—то була блаженна надія, яка зродила ся наново в двох молодих людских серцях.

— Мейбель — шепнув Стівн і в ожиданю запер дух в собі — чи варто жити таким житєм?

Замість відповіди, она витягнула руки до него, а він з тихою радостию пригорнув єї до своєї груди.

*

Заручені стояли перед величавим ясно осьвітленим вікном знаного в цілім сьвіті департаментового стору, де була виставлена вся домашна обстава, зложена з комнати, спальні і кухні. Над круглим столом горіла навіть звисаюча лямпа. Стіл аж просив ся, щоби до него засісти, бо був накритий, а на нім був уставлений порцеляновий сервіс з хорошими прикрасами, філіжанки і склянки та позолочувані ножі і вилки. На хорошенькім креденсі стояли цілі гори столового біля, так само як в спальни лежали купи хорошого біля на постіль, а в маленький кухни видко було всю потрібну посуду, не бракло навіть кухонного годинника в виді порцелянового тареля. Як сповіщала велика етикета, коштувала вся тота пишнота всего лиш стодевятьдесять долярів.

Мейбелі аж очи засьвітили ся. Она з легка потрутила свого нареченого. — Чуєш, Стівне, як би то так ми могли собі таке купити, мали би-сьмо зараз все, чого нам треба. З тим можна би вже щось почати — може ні? Подивися лиш, тота софа єсть до витяганя а тоді робить ся з неї велике ліжко. Як то практично, колиб мама колись прийшла до нас в гості а припізнила ся, то могла би у нас і переночувати! А онто гойданкове крісло — яке оно любеньке. Або той столичок до шитя і — чуєш чи они ту клітку з мосяжного дрота з канарком вивісили лиш для паради, чи він може до меблів належить?

— Онтам на шибі виставового вікна наліпили таки цілий спис — сказав на то Стівн. Але то тревало якусь хвилю, заким товпа, що стояла перед виставою, на стілько розступила ся, що можна було спис прочитати. Аж тепер радість Мейбелі не знала границь, бо показало ся, що до того умебльованя належали і образи і коври, занавіси і ґардини.

Стівн радував ся єї балаканєм, в дусі видів вже, як она яко молода ґаздинька буде господарити в тім маленькім до сонця помешканю, де були би уставлені всі тоті пишні річи. Відчував разом з нею, як то вже сама гадка о тім робила єї щасливою а тота радість і его

лїтики без проєктів областного розширеня і полїтики оборони інтересів монархії. Зміна положеня на полудни викликала то, що мусимо заняти ся єї впливом на наші інтереси. Не маю причини сумівати ся, що також балканьскі держави з своєї сторони подбають о утворене по стійних і здорових відносин з сусїдною монархією. Конференциї з болгарским премієром в Будапештї скріпили мене в тім пересьвідченю і дали доказ оглядної полїтики, яку хоче Болгария вести мимо сьвітлих побід. Посередний крок держав остав без відповіди на разї, але Порта найшовши ся в грізнім положеню, удала ся прямо до Болгариї о розем. Можемо собі лише бажати, щоби ті переговори довели чим скорше до порозуміня. В розправі, яка вирив наслідок полїтичних змін на полудни, поставлено на першім місци справу Альбанії. Як вже зазначено, в італїяньскій палатї прийшло між римским а віденьским кабінетом до порозуміня що до самоуправного уложеня сего краю.

Наше і італїяньске становище полягає на тих самих основах. Коли дехто подає в сумнів єствоване окремого альбаньского народа, належить ствердити, що Альбанцї мимо некористних условин задержали віками свої окремішні народні і етнічні питоменности. І коли нинї Альбанцї хотять собі присвоїти здобутки західної культури в висшій степени, то сего наміру не можна уважати безнадійним.

У відповідь на запит деп. Лятура що до судьби консуля Прохаски відповів бесїдник, що супротив донесеня сербского правительства про поведенє консуля підчас занятя Прізрена і просьби сего правительства, щоби заступити консуля иншою особою — австрийске правительство звернуло ся з просьбою до сербского о уможливлене безпосередної стрічи з Прохаскою. Дотичні переговори ще не покінчені, тому, що сербске правительство заявило, що у войскових властий стрічає ся з трудностями висланя специяльного післанництва до Прохаски (слухайте!). Подібний випадок лучив ся з нашим консулем в Митровици, котрому сербскі войскові власти відобрали свободу рухів. Нехай менї буде вільно висказати надію, що наше домаганє зовсім узасаднене зі становища міжнародного права буде як найскорше зі сторони сербского правительства увзглядненe і що з цїлим натиском будуть підняті стараня о безпосереднє порозумінє з нашим консулем (оплески).

На тім засїданє покінчено.

Про справу консуля Прохаски доносять нині з Відня: Австрийский посол в Білгородї Уґрон одержав порученє зробити сейчас рішучий крок у сербского правительства в справі консуля Прохаски. Крок той зробив посол вчера. Він зажадав безпроволочного дозволу, аби міг безпосередно порозуміти ся з Прохаскою. Як зачувати в дипломатичних кругах, поставив пос. Уґрон сербскому правительству 24 годинний реченець, в якім відповідь мусить послїдувати, так що нинїшний день буде рішаючий.

Neue fr. Presse пише, що коли Сербія не дасть в означенім реченци вдоволяючої відповіди, треба дожидати дальших кроків монархії. Австрийске правительство не має наміру справи проволїкати, она мусить бути полагоджена сейчас.

Südsl. Korresp. доносить, що справа з Прохаскою є для Пасича дуже прикра. Пасич хотів би єї полагодити по мисли Австро-Угорщина, але він є безсильний супротив постави войскових властий. Всякі поясненя під адресою ґен. Янковича полишають ся безуспішними. Янкович заявляє, що та справа буде для него важна аж по покінченю війни.

Білгородска „Штампа“ доносить, що правительство одержало такі інформациї про поведенє Прохаски в Прізренї. Прохаска аґітував серед Альбанців, аби не піддавати ся Сербам, при чім впевнював їх, що Австрия заопікує ся їх вдовицями, коли би упали в борбі. По відкритю тих аґітаций переведено у него ревізию, при чім найдено компромітуючі папери войскові.

Упору Сербії не можуть собі пояснити і заграничні часописи: всї заявляють, що коли би в наслідок єї неуступчивости мало прийти до австрийско-сербскої війни, Сербія не одержить ні звідки помочи.

З поля війни надійшли нинї лиш скупі вісти. Борба під Чатальджею триває дальше, але про єї вислїд доси нема нічого певного. Турки приписують собі побіду, а з болгарскої сторони нема ніяких вістий.

В битві під Монастиреи мало упасти 17.000 Турків. Добича Сербів має бути величезна, бо забрано між иншими 82 ваґонів муниції, 18 ваґонів провіянту, величезну скількість воєнного материялу, в тім 100 тисяч карабінів найновійшої системи. Взагалї вартість добичі оцїнюють на 50 міліонів корон.

Новинки.

Львів, 20 падолиста 1912.

— За упокій душі бл. п. Цїсаревої Єлисавети відбули ся вчера перед полуднем яко в день імени покійної Цїсаревої в парафіяльних церквах торжествені заупокійні богослуженя, в котрих взяла участь молодїж шкіл середних і народних під проводом своїх учителів.

— Найдостойнїйша Архікнягиня Зита, жена Архікнязя Карола Франц Йосифа, привела вчера на сьвіт сина.

— Перенесеня. П. Намістник переніс концептового практиканта Намістництва Стан. Скалецкого зі Стрия до Калуша.

— Ферії шкільні з нагоди сьвят. Бюро кореспонденцийне довідує ся, що в виду того, що день 23 грудня припадає сего року на понедїлок,

---

взяла ся. Але відтак зачав він рахувати. Як би в перші рощі можна без того обійти ся, то можна би дешевше жити, ба навіть щось і відложити. Коли би взяло ся мешканє, до котрого би тоті красні річи надавали ся, то вже місячний чинш пожирав би що найменше тижднєву платню. Але то ще не мішало. Цїле то умебльованє виглядало дуже приманчиво, але чи оно було й солїдно зроблене, передовсім, чи було тревале, о тім треба ще було переконати ся.

— Коли би кожде з нас через двайцять тиждни відкладало по пять долярів — говорила Мейбель знову, — то ми би могли купити собі то уряджене.

— Кругло пять місяців! — замуркотів Стівн невесело. — Нї Мейбель, так довго не будемо ждати!

— Ах, Стівне, то вже оплатить ся зажда ти! — відповіла она зітхнувши. — Подумай лиш собі, як красно мусїло би таке помешкане виглядати! Можна би єго ще украсити, поробити красні ручні роботи, настільники і ріжнобарвні подушечки. Жило би ся нам якось по людски. Видиш, мама певно лїпша і розумнїйша від мене, але як она в таким страшнім помешканю може видержати, лиш задля того, що була в нім ще молодою і через цїлий час як була замужна і там померли тато і дїти — а меблї такі страшні, від них заносить таки добре біднотою. Але правда, тодї, коли мама була ще молодою, треба було за таке уряджене величезну суму заплатити.

— Але бо й кожда річ видержала віками — додав їй Стівн до зрозуміня. — Як гадаєш, чи тоті крісельця і ті меблї за вічном такі самі і так довго видержать?

— Як я гадаю? — Она усьміхнула ся збиточливо. — Я гадаю, що нам би туди зайти і казати показати собі тоті річи. За оглянене прецї не платить ся нїчого.

Мейбель не дармо була нюйорчанкою. З тою певностию людина великого міста, яка може когось аж затуманити, зайшла она до склепу а Стівн лиш неохотно пішов за нею. Певність, з якою она одному з продавців сказала, чого жадає і услужливість, з якою той повів єї до підноса, щоби єї витягнути аж на пятий чи шестий поверх величезного будинку, де був склад меблїв, так змішали Стівна, що аж піт на нїм виступив. Він бояв ся доси заходити до тих пишних домів товарових і оминав їх а свої скромні потреби залагоджував по склепах, котрі, як єму здавало ся, були відповіднїйші для него. Єму майже аж в голові перевертало ся, як могла Мейбель, не маючи в кишени потрібних гроший, казати собі зараз показувати уряджене на цїле помешкане.

Але єго наречена, видко, навіть не добачила на єго лици міни бідачиска; противно, коли їх там на горі завели до малого помешканя, зробленого в одній із величезних саль, де за помочию трех витапетованих деревляних стінок пороблено комнатки, звертала єго увагу то на се, то на то, а при тім зовсїм сьміло випитувала продавця без кінця.

Правда, єї хороше личко натягнуло ся значно, коли продавець сказав їй, що цїна того умебльованя, яке она тепер оглядала, єсть майже вдвоє так велике як то, котре она виділа у вставовім вікнї.

— Тоті річи там на долинї роблені умисно на виставу, щоби були як найдешевші — пояснював він їй. — Я би вам навіть не радив се уряджене купувати, покажу вам щось дійсно доброго. — Ви, чи не наречені, що? — додав він з прихильностию прижмурюючи очи. — Отже се уряджене то наша гордість; продаємо єго, від коли лиш сей склеп отворено, я сам таке собі купив, коли женив ся — буде тому вже добрих шість лїт а не можу сказати, щоби тоті річи через уживанє дуже понищили ся.

Мейбель дуже счудувана аж руки зложила, коли єї завели знову до хорошенького відділу, що представляв мале помешкане і она там побачила ніби таке саме умебльоване, лиш що оно вже мало коштувати чотириста сорок девять долярів (2245 корон).

— Тверде дерево, солїдне вибиванє, словом справдешні меблї до ужитку — пояснював продавець — сорта в тім родї, яку купує ся, щоби можна з нею обходити ще й срібне весїлє.

— Але така дорога, що аж гріх! — вихопилась Мейбель, на лици котрої видко було виразно розчароване.

— „Well“ — старав ся продавець переконувати — розходить ся зовсїм о то, до чого хтось якусь річ потребує і які ставить вимоги. То уряджене на виставі на долинї виглядає зовсїм так само, а коли хтось купує в тім намірі, що буде єго лиш рік або лиш якийсь час уживати, то зовсїм добре на тім виходить. Ми продаємо таке уряджене сотками на рік чужинцям, що хотять через зиму проживати в Ню Йорці. Коли хтось найме собі мале помешканє і уставить там отсе умебльованє, то в порівнаню з цїнами гостинниць мешкає все ще дуже дешево, хоч би пізнїйше тоті річи і роздарував. Але для молодих супругів щось такого не яло ся, для них треба солїдних річий, таких, котрі би видержали, хоч би ними й бухнути.

Коли Стівен побачив засумоване лице Мейбелї, то таки мусів трохи усьміхнути ся а єго доси удавана тумановатість щезла, коли запримітив: Ба, коби то й мошонка могла видержати, коли нею бухнути! Але коли чоловік лиш простий собі моторовий — —

— Не треба прецї всего наraз купувати — зачав продавець знов до розуму промавляти а по нїм вже видко було, що зміркав добре, що не має перед собою людий, котрі би дійстно хотїли щось купити. (Дальше буде)

Міністерство віроісповідань і просьвіти розпорядило, щоби наука шкільна в школах середних, женьских лїцеях, семінариях учительских і школах торговельних виїмково в сїм році закінчила ся перед Різдвом вже в суботу 21 грудня. Міністерство полишає рівночасно кравим властям шкільним видане подібного зарядженя для шкіл народних і видїлових.

† Бронислав Коморовский, був. довголітний сотрудник Gazet-и Lwowsk-ii, опісля урядник магістрату, знаний і цїнений в польскій лїтературі писатель, автор многих поезий і драматів, помер вчера рано у Львові в 65-ім р ці житя.

— Лїцитация. Дня 26 падолиста с.р. о год. 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї у Львові публична лїцитация невідобраних пересилок, як: книжки, веркало, машина до шитя, шкіра, сірники, шампан, рум, вино, чай, нитки, тутки, цикория, крісла і т. п., о скілько не вістануть аж до того часу викуплені.

— На загальних зборах Товариства „Львівский Боян“ дня 5 падолиста с. р. вибрано на рік 1812/13 слїдуючий Видїл: М. Рибачек голова, Ф. Колесса містоголова, др. Ст. Людкевич дірігент, Е. Форостина містодірігент Ол. Бірецка дірігентка, Р. Федусевич бібліотекар, Яр. Витошиньский скарбник, Ярослав Сімянович секретар, Ів. Левицкий і Вол. Ковак містовидїлові.

— Пращане Преосьв. Еп. Микити Будки. В недїлю дня 17 с. м., о 7 год. вечером уладили питомцї гр.-кат. духовної семінариї у Львові, в своїй читальни ім. М. Шашкевича пращане Преосьв. новоіменованого Епископа для канадийских Русинів о. Будки. В згаданім часї зібрали ся кромі питомців і ректора також і запрошені сьвітскі люди. По відсьпіваню хором „кантати“ Січиньского, „Услиши Господи молитву мою“ В. Лїрина і „Боже мой“ Григорієва, як також по промові богослова Ш. р. п. Стельмаха і декламациї: „В сьвіт за очи“ Лепкого, удали ся всї присутні на запрошене о. ректора до ректорских сьвітлиць, де ждала на них приготовлена вечеря. Підчас неї тоастували в честь нового Епископа о. ректор др. Боцян, голова „Українського Товариства св. Рафаїла“, радник Т. Ревакович в імени сего Товариства, а в імени сьвітскої інтелїґенциї кр. інспектор др. Копач. Преосьв. о. Микита подякував всїм зібраним, почім по відсьпіваню „Многі лїта“ гості розійшли ся пізною ночию домів.

— Підчас послїдних протиросийских демонстраций зранено крім настоятеля бурси Василя Мельника ще й вихованців бурси: Зазулю, Ниряка і Бодрейчука а зі сторони бурси поранено легко: М. Оприска, ученика школи промислової, шевця Йос. Дембицкого, муляря Т. Гузаря і С. Грицишина. Арештовано: Гриця Ничку, студ. прав; Омеляна Гузаря, студ. філь.; Костя Лисакївского, уч. VI. кл. гімн.; Миколу Цїпку, зелїзничого сторожа; Федора Мулярчика, помічн. друкарского; Івана Балтру (русофіл), уч. VIII. кл. гімн.; Евгена Янкевича, уч. VIII. кл. гімн.; О. Горака, челядн. переплетничого і Северина Яремкевича, студ. політехніки. З арештованих шістьох по переслуханю на інспекциї полїциї, відставлено до арештів карного суду, а прочих пущено на волю.

— Філїя „Просьвіти“ в Новім Санчи до земляків. Земляки! З останнього ми тягнули ся, щоби лиш удержати „Бурсу“, в котрій наша убога лемківска молодїж могла би примістити ся за невеликою доплатою або і даром і в той спосіб образувати ся і виховатись на синів своєї нациї. Десять лїт бороли ся ми з недобором, а тепер ми не в силї власними силами покрити видатків удержаня „Бурси“. Земляки! Коли не прийдете нам зі скорою помочию, то з жалем і болем серця будемо змушені виповісти нашій дорогій молодежи приміщене вже з днем 31 грудня 1912 р., а через се не один з неї мусить покинути школу! Кому лиш дорога наша молодїж та будучність народу, нехай спішить нам зі скорою материяльною помочию, бо знаходимо ся в крайно розпучливім положеню! Сподїватись помочи тут на Лемківщинї та на Мазурщинї нам від нікого, лиш від Вас, Земляки! Ми зробили все, що могли — а тепер ще відзиваємо ся до Вас: Ратуйте убогих дїтий і не давайте їм загинути! Жертви просимо слати на адресу: „Філїя Просьвіти“ в Новім Санчи.

— Борба з бандитом в Ченстохові. Ченстоховска полїция дістала минулої недїлї повідомлене, що в монастири на Ясній Горі знаходить ся бандита Павло Козловский. Значний відділ полїциї вийшов тодї на подвіре монастиря і хотїв Ко ловского зловити, котрий тимчасом втік до монастиря, а відтак видобув ся аж на вежу і зачав звідтам стріляти до полїциї. Полїция була переконана, що має дїло з більшим числом розбишаків і завізвала на поміч войско. Тодї розпочала ся велика стрілянина, так що виглядало, мов би монастир знаходив ся в облозї. Стрілянина тягнула ся аж до 6 год. рано в понедїлок. Коли бандити перестали з вежі стріляти, полїция висадила піроксиліною двері і добула ся до середини, де застала Козловского майже вже неживого. Показало ся, що більше бандитів не було та що й сам Козловский не був бандитом лиш революціонером. Підчас ревізиї знайдено величезну бомбу, котра колиб була вибухла, була би наробила страшенної шкоди.

Телеґрами.

Бїлград 20 падолиста. Внаслїдок бурі телеґрафічне получене межи Скоплем а Прілепом перерване. Тим поясняє ся брак донесень о капітуляциї турецкої армії під Монастирем.

Константинополь 20 падолиста. Великий везир конферував вчера перед полуднем з росийским амбасадором Ґірсом а відтак з міністром справ заграничних Норадунґіяном. Одна з півурядових часописий заперечує чутку о громадженю войск росийских над турецкою границею. Сазонов в розмові з турецким амбасадором звернув лиш увагу на положене у всхідній Анатолії і радив Туреччинї, щоби в виду теперішного заколоту уникала викликаня анатольскої справи.

Константинополь 20 падолиста. Вісти о побідї Турків на лїнії Чатальджа оголосив вчера дневник урядовий в надзвичайнім виданю; викликала она велику радість серед турецкого населеня.

Константинополь 20 падолиста. Один анґлїйский кружляк причалив до Александретти.

Константинополь 20 падолиста. Телеґрама команданта фльоти турецкої в Буюк-Чекмедже з дня 17 с. м. доносить о обстрілюваню неприятельских батерий і знищеню двох болгарских батерий. Ґранати панцирників спричинили пожежу в кількох селах. Папас Бурґас по части знищено. Неприятель хотїв уставити артилєрию в Таштене, але шанцї, які усипав, знищено.

Цїна збіжа у Львові.

дня 9-го падолиста:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·50	до 11·—
Жито	9·20	„ 9·50
Овес	9·70	„ 10·20
Ячмінь пашний	8·70	„ 9·—
Ячмінь броварний	9·—	„ 10·—
Ріпак	—·—	„ —·—
Льнянка	—·—	„ —·—
Горох до вареня	12·—	„ 15·—
Вика	—·—	„ —·—
Бобик	—·—	„ —·—
Гречка	—·—	„ —·—
Кукурудза нова	—·—	„ —·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„ —·—
Конюшина червона	100·—	„115
Конюшина біла	110 —	„140
Конюшина шведска	110·—	„130·—
Тимотка	27·—	„ 32.—

Надіслане.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29. 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в недїлї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в недїлї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в недїлї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в недїлї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і недїлю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в недїлї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03
в недїлї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в недїлї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годинї 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годинї 2 мін. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годинї 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).